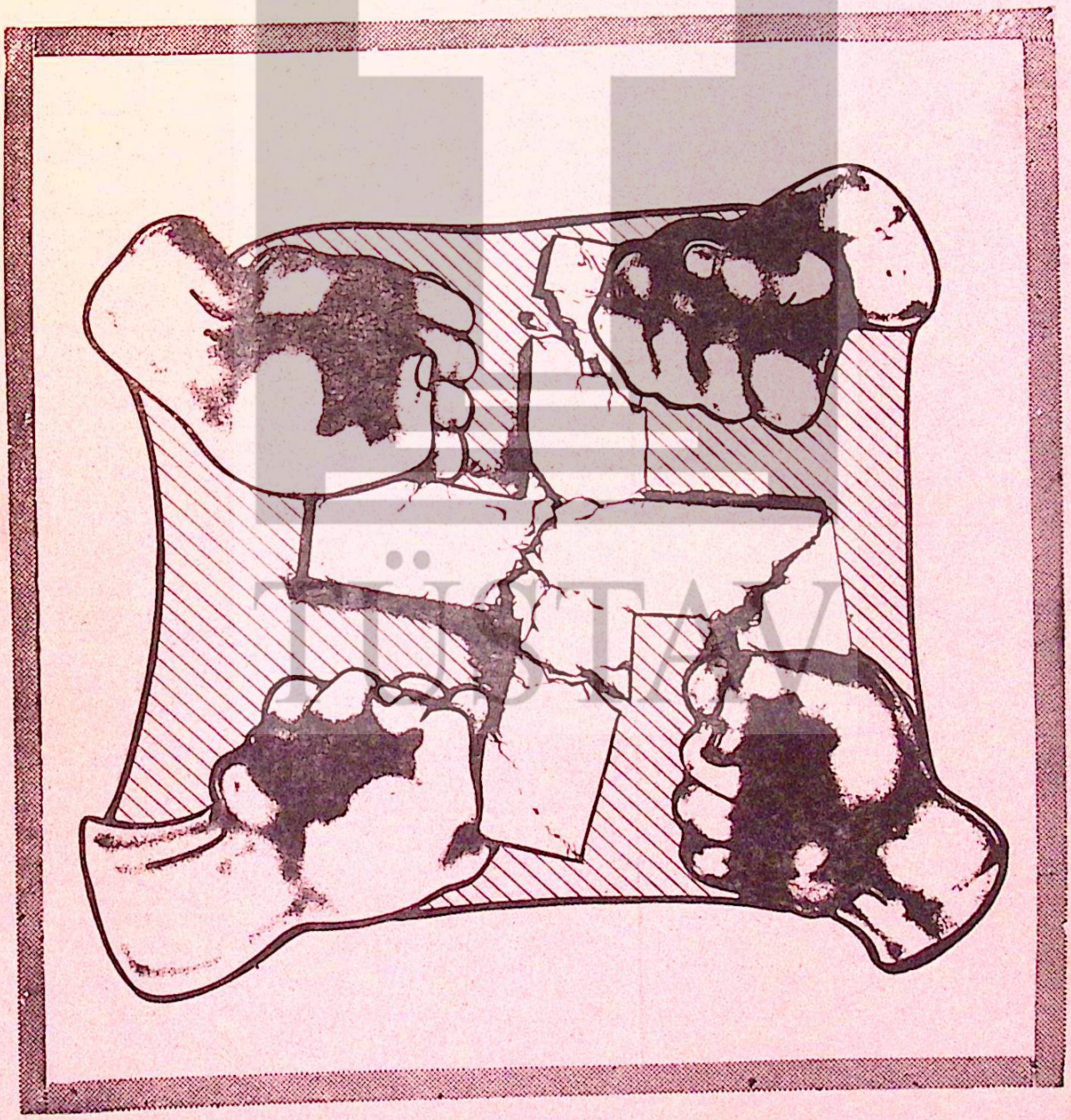
16
28-3-1977
250 Krş

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Haftalık Siyasi Gazete

Y. Ergündoğan
tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Haftalık Siyasi Gazete

Sahibi :
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Md. .
Süleyman ASLAN

Yönetim yeri
Ticarethane Sokak No: 12/7 A.
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi Baskı :
MURAT MATBAASI
Koll. Şt.

Abone şartları
yurt içi - yıllık 120 lira 6 aylık 60 lira
Yurt dışı iki katıdır.

SON BASKI TARİHİ
26.3.1977

İÇİNDEKİLER

Demokratik Direniş Komiteleri . . 3
TEP İzmir Kongresi Yapıldı . . . 4
Mihri Belli'nin Konuşması
Her Olanak Değerlendirilmeli . . 6
Türkiye'de Feodal İlişkiler . . . 8
ZANU'nun Öğrettiği 12
Terimler — Kavramlar :
Parti Disiplini Üzerine 10
Ulusal Sağlık Politikası 14
Haftanın İçinden 15
Filistin Ulusal Meclisi Toplandı . . 16

TARIM İŞÇİLERİNDEN MEKTUP

Bizler Türk-İş'e bağlı Tarım-İş sendikasının üyeleriyiz. Sendikanın, Yalova (...) ile yapmış olduğu toplu iş sözleşmesine göre birinci yıl gündeliklerimize 20 lira, ikinci yıl da bir o kadar zam yapılması öngörülmüştür. Yine toplu iş sözleşmesine göre, zammın ilk aylık tutarı olan 600 lira sendikaya işverence kesilip ödenecektir. Ancak, sendika tüzüğüne göre kesintinin zam tutarının yarısı kadar olması gerekmektedir. Bizler sendika yetkililerine, tüzüğe aykırı olarak işverenle anlaşma yapamıyacaklarını, böyle bir kesintiye rıza göstermiyeceğimizi bildirdik ise de sendika bu isteklere kulak asmadı. İşverene yazdığı yazı ile zammın tamamının kesilmesini istedi.

Biz de devrimci arkadaşlarımızın uyarısına uyarak, sendikaya karşı harekete geçtik. Mahkemeden karar alarak kesintileri durdurduk.

Bu vesileyle de sarı sendikacılığın iç yüzünü öğrenmiş olduk. Bunlar sendikacılık değil, işçileri soymayı amaçlamaktalar.

Kahrolsun işçiyi soymayı amaçlıyan sarı sendikacılık.

Yaşasın işçi sınıfının devrimci sendikaları.

Yalova'da Çalışan
108 Tarım İşçisi Adına
H. K.

İZMİR BUCA'DAN DEVRİMCİ SELAMZAR

Partili - partisiz tüm Bağımsız Türkiye okurlarına;

Ben özeleştirim niteliğini taşıyan bu satırlarımı bir hayli gecikmeyle kaleme alıyorum.

Arkadaşlar,

Çalıştığım işçi sınıfı içinde «sol» sapma (Pekinci gruplar) ve «sol» sekter davranışlardan kesinlikle uzak durmayı kendime amaç edinmiş olduğum halde, işçiliğimin yanısıra yürütmeye çalıştığım öğrenciliğin (Mektupla Yüksek Öğrenim) verdiği psikoloji ile «Devrimci Genç lik» Dergisi görüşündeki arkadaşlara yardım ediyor, onlarla birlikte çalışıyordum. Bunun yanında, bugün tüm devrimci arkadaşların yapmasına inandığım Türkiye solundaki fraksiyonların sesi niteliğindeki dergilerin okunması gerektiğine inanıyor ve okuyordum.

Bunun sonucudur ki «BAĞIMSIZ TÜRKİYE» dergisinin «Partisiz Devrimcilik olmaz, Proleter Devrimcileri Parti Safına» yazılarını okumuş ve arkadaşlar arasında tartışmaya koymuştum. Sonunda da TEP'de çalışacağımı arkadaşlara aktarmıştım. Bu tartışmalarda o zamana kadar birlikte çalıştığım arkadaşların eleştirileri şunlar oldu: «Türkiye'de legal olanaklardan yararlanarak kurulan bir sosyalist parti, TİP'in kaderine mahkumdur. Türkiye işçi sınıfının partisi mücadele içinde oluşacaktır. Bugünkü görevimiz de bu süreci tamamlamaktır.»

Arkadaşlar, Türkiye solunda yaygın olan bu tez (Türkiye işçi sınıfının partisi mücadele içinde yaratılacaktır tezi) grupçuluk ve kariyercilik amacıyla kullanılmaktadır. Çünkü böyle bir davranış bizi, ta 1919'dan bu yana Türkiye proletaryasının gerçek sosyalist partisini görmemeye götürmekten başka, Türkiye işçi sınıfının partisinin mücadele için de kendiliğinden kurulması gibi, proleter devrimci parti anlayışına ters düşen kendiliğindenciliğe götürür. Şu sözler unutulmamalıdır: «İşçi sınıfı partisinin yöneticiliği ve yönlendiriciliği olmadan, işçi sınıfını mücadeleye sürmek demek, bir orduyu kurmay heyetsiz savaşa sürmek demektir.»

Arkadaşlar, bir işçi olarak içinde bulunduğum Türkiye işçi sınıfının kurtuluşu ile sosyalizm yolunda Tam Bağımsız ve Gerçekten Demokratik Türkiye mücadelesinde bir nebze olsun katkıda bulunabilmek amacıyla, saf larımızdaki bölünmelerin temelinde yatan nedenlerinden olan grupçuluk ve kariyercilikle yılmadan, bıkmadan TEP çatısı altında zafere kadar mücadele edeceğime ant içerim.

E. Çamuroğlu

BAŞYAZI:

Demokratik Direniş Komiteleri

12 Mart açık faşizminin kanlı baskı politikasını olanca gücü ile desteklemiş olan üç parti AP, MHP, CGP iktidardadır. MC iktidarı içinde belirleyici rol oynayan bu üç parti 12 Martın sorumlusu olarak aynı halk düşmanı politikayı uyguluyor. Burjuva parlamenter görünüş kimseyi aldatamaz. Bu halk düşmanı politika günün koşullarına uydurulmuştur. Bugün faşizmin üniformasız vurucu gücü komandolar ön plana geçirilmiştir. Demokratik kişi, çevre ve kuruluşlara karşı onlar saldırtılıyor, siyasi cinayetler onlara işletiliyor. Faşist cephe devlet mekanizmasında kilit noktaları ele geçirmek için sistemli bir çalışma içindedir. Bunda önemli sonuçları şimdiden elde etmiş durumdadır. Faşist cephe, politikasına engel saydığı devlet kurumlarının kendisini bağlayan kararlarını hiçe sayıyor.

Bu koşullarda demokratik güçler için yapılacak tek şey var: faşizme karşı omuz omuza etkin bir demokratik mücadeleyi örgütlendirmek, koşulları göz önünde tutan gerçekci bir tutumla, tüm demokratik güçlerin katılacağı bu mücadeleyi en etkin biçimde vermek.

Önümüzdeki parlamenter seçimler bu koşullarda yapılacaktır. AP erken seçimden yana olduğunu resmen bildirmiş bulunuyor. İşbirlikçi sermayenin parlamenter politika alanında baş temsilcisi durumunda olan bu parti, gütmüş olduğu emekçi halk düşmanı politikasının doğal sonucu olan enflasyon - devalüasyon - enflasyon kısır döngüsünün sonuçları tüm açıklığı ile ortaya çıkmadan önce, seçmen kitlesinin en bilinçsiz kesimleri bile bu sonuçları gözle görür duruma gelmeden önce erken seçim ile işi olup bittiye getirerek iktidarını sürdürme özlemindedir. Besbelli ki, ülke düzeyinde estirdikleri faşist terör havasının muhalefete oy verecek olan seçmenlerin önemli bir kesimini etkileyeceğini de ummaktadırlar. Faşist tedhişçi grupların polisin ve jandarmanın da desteği ile sandık başlarında kol gezdiği bir ortamda AP'nin seçim şansının daha büyük olacağı açıktır.

Onun için şu anda Türkiye'de birinci sorun, seçimin erken olup olmaması değildir. Birinci sorun MC'nin iktidardan düşürülmesi sorunudur. Bu iktidarın iki yıldır sürdürdüğü, cinayetleri de içeren faşist baskı politikasını seçim süresince birden bire terk edeceğini ummak aymazlığın en büyüğü olur.

Ancak MC'nin iktidardan uzaklaştırılmasıyla da iş bitmez. Faşist cephe resmen iktidarda olmasa da elinde bulundurduğu devletin kilit noktalarından yararlanarak ve hizmetindeki üniformasız vurucu gücü harekete geçirerek önemli sonuçlar elde edebilir. Onun için demokratik güçler MC'yi iktidardan düşürmek için gerekli demokratik eylemi sürdürürken, buna paralel olarak örgütlü biçimde demokratik direnişte bulunmalarına olanak sağlıyacak çalışmalara şimdiden girişmelidirler. Bu durumda tüm demokratik çevre ve kuruluşların katılacağı ve faşist saldırılara karşı caydırıcı bir işlev yerine getirecek olan karma Demokratik Direniş Komitelerinin kurulması ivedi yurtseverlik görevi olarak karşımıza dikilmiş bulunuyor.

Demokratik Direniş Komiteleri yöresel koşullar göz önünde tutularak, en etkin anti - faşist mücadeleyi sürdüren kişi, çevre ya da kuruluşların ön ayak olmasıyla kurulmalıdır. Bu komitelerde militanca mücadele tutumu egemen kılınmalıdır. Pratik eylemle doğrudan doğruya ilişiği olmayan kısır tartışmalardan, bizantinizmden titizlikle kaçınılmalıdır. Görüş ayrılıklarının eylem içinde giderilmesi yolu tutulmalıdır. Demokratik eylemin hedefleri, elimiz halkımızın nabzında, faşist cepheyi tecrit edecek, demokratik güçlerin dayanışmasını güçlendirecek sonuçlara varılmak üzere doğru olarak saptanmalıdır.

Örneğin bugün emekçi halkımız, ne kadar sınırlı olursa olsun, siyasal demokrasinin savunulmasından, demokratik özgürlüklerin önüne dikilen engellerin tasfiyesinden yanadır. Türkiye emekçileri oy verme hakkının faşist yöntemlerle, zorbaca önlemlerle baltalanmamasını istiyor. Sonuç ne denli olumlu olursa olsun biz bu seçimlerden Türkiye halkının temel sorunlarına çözümler getirebilecek bir iktidar çıkarabileceğine inanmıyoruz. Ve bu koşullarda biz seçimi emekçi halk ile sürekli

bağlar kurmak için bir vesile sayıyoruz. Bununla birlikte proleter devrimcilerinin önümüzdeki seçimlerde emekçi halkın bu özlemlerine uygun biçimde seçim sandıklarını faşizmin üniformasız saldırı güçlerinden koruması, onların emekçi halk ile bağlarını güçlendirir. Güçlenen bu bağlar yalnızca seçim süresi için değil, seçimden sonraki dönemler için de değer taşır. Burada, kendi partimizin seçime katılıp katılmaması hiç bir şeyi değiştirmez.

Bugünün koşullarında Türkiye'de seçmen yığınların özgürce oylarını kullanma haklarını faşistlere karşı militanca savunmak başka şeydir, parlamenterizmin, yani güdük demokrasi koşullarında tek mücadele biçimi olarak parlamenter mücadeleyi önermek ve savunmak başka şey. "Aman parlamenterist olduğumu sanmasınlar" diyerek seçim sırasında faşist saldırıların karşısında ilgisiz kalmak, parlamenterizmden beter pasifliğin içine düşmektir.

Evet ilk demokratik görev olarak, Demokratik Direniş Komitelerini Türkiye düzeyinde kuralım! Ve ilk demokratik eylem olarak seçim sandıklarını faşist saldırılara karşı koruyalım, faşistleri seçmenin serbestçe oyunu kullanmasına engel olmaktan caydıralım!

TEP İZMİR KONGRESİ YAPILDI

20 Mart 1971 Pazar günü Türkiye Emekçi Partisi 1. İl Kongresi yapıldı. Başarılı bir çalışma döneminden sonra TEP İzmir İl örgütü bu kongre ile yeni bir hız kazanmış oldu.

Kongreye Vatan Partisinden, T. Sosyalist İşçi Partisinden, Sosyalist Devrim Partisi'nden, İzmir Devrimci Gençlik, İzmir DKKO, Ege Dev-Lis, Avrupa Türkiyeli Emekçiler Birliği, PTT ile Ekiz işçilerinden gelen mesajların ortak teması, anti-emperyalist ve anti-faşist mücadelede dayanışmanın yükseltilmesi çağrısıydı.

TEP Genel Başkanı Mihri Belli, yaptığı geniş kapsamlı bir konuşma ile sosyalist hareketimizin çeşitli sorunlarını inceledi. Güncel görev ler üzerinde durdu. (Bu konuşmanın bir bölümünü diğer sütunlarımızda bulacaksınız)

İzmir İl Yönetim Kurulu Başkanı Tahir Pekmezci'nin okuduğu çalışma raporunda, sosyalist kamp ile kapitalist kamp arasındaki mücadele, sömürülen ülkelerin durumu, emperyalizmin Doğu Akdeniz ve Ortadoğu'daki saldırıları karşısında, sosyalist kamp ile Ortadoğu devrimci ve ilerici hareketleri ile halkımızın dayanışması incelendi ve Lübnan İç Savaşında FKÖ ile Lübnan ilerici güçlerine karşı girişilen yüz kızartıcı imha savaşına karşı girişilen protesto eylemleri anlatıldı. Raporun diğer bölümlerinde parti içi eğitim, işçi sınıfı içindeki çalışmalar, işçi sınıfı ekonomik demokratik hareketinin sorunları, Tariş ve Ekiz'deki direnişler değerlendirildi.

Çalışma raporunun eleştiri bölümünde söz alan parti üyeleri, işçi sınıfının kitle mücadelesine proleter devrimci siyasi boyut kazandırılması yolunda kazandıkları somut deneyleri, çok canlı bir biçimde içtenlikle dile getirdiler.

Çalışma raporunun son bölümünden bazı parçaları kısaltarak aşağıya alıyoruz:

«İşçilerin fiilen içinde olmadıkları bir proleterya partisi hayal bile edilemez. Küçük burjuva saflarından, aydınlardan ayrılıp da proletaryaya daha yeni katılmış olanların proletarya partisi içinde oportünist akımlara kaynaklık edeceği bilinmektedir. Ve proletarya partisi içinde bunlara karşı mücadele etmek kaçınılmazdır.

Bu bilinçle hareket eden İzmir İl Örgütümüz, mümkün olduğu kadar eğitmeye çalıştığı kadrosuyla «sağ ve sol» sapmaya düşmeden, işçi sınıfı içindeki çalışmalarını sürdürmüştür. Partimiz üye ve sempatizanlarının büyük fedakarlıklarıyla mücadelesini sürdürmektedir. İşbirlikçi patronlara ve onların baskı kuvvetlerine karşı işçilerle her zaman omuz omuza verdik, vermekteyiz. İşçi sınıfının kitlesel mücadelesinde özellikle faşist baskıların en yoğun olduğu fabrikalarda büyük başarılar gösterilmiştir. Partimiz buradaki işçilerin sevgi, güven ve desteğini kazanmıştır.

Bunlardan ikisi özellikle belirtilmeye değer. Tariş İplik Fabrikası ve Ekiz Zeytinyağı Fabrikası.

Tariş İplik Fabrikası yeni kurulan bir Fabrikadır. Tariş'in kurulmasıyla birlikte sendikal faaliyette başladı. Amerikancı, sarı sendikacılığın baş temsilcisi Türk-İş'in bu niteliği kaba hatlarıyla da olsa işçilerin bilincine yerleştirilebilmiştir. Ama ortada TÜRK-İŞ'e altarnatif olabilecek, Proleter Devrimci çizgide yürüyen bir sendikal konfederasyon yoktur. Bu bakımdan biz işçi sınıfının sendikal örgütlenmesinin DİSK çatışı altında gerçekleştirilmesi için var gücümüzle çalıştık...

(...) İşveren işçilerin DİSK'e bağlı TEKSTİL'e kayışını önlemek için çeşitli yollara baş vurdu. Bilinçli işçileri atmaktan, faşist teröre kadar varan her yolla baş vurdular. Bu baskıların işçiler arasında yılgınlık yaratması beklenirken devrimci işçilerin propağanda ve ajitasyon çalışmalarıyla durum tam tersi sonuçlar veriyordu. İşçilerin anti-faşist mücadele ve dayanışma bilinci yükseliyordu. Ekonomik mücadele bilinci, siyasi mücadele bilincine dönüştürülüyordu.

26 Ağustos 1975 günü, işveren sendikal ve siyasi mücadele alanında öncü nitelikteki 7 işçiyi işten attı. Ama karşı devrimci güçler geç kalmıştı. O güne kadar sürdürülen çalışmalarla Tariş İşçileri belirli bir bilinç düzeyine gelmişti. Tariş İplik Fabrikası işçileri artık sindirilemezdi, faşist baskılara boyun eğdirilemezdi. Arkadaşlarının işten atılması üzerine hemen ertesi gün direnişe geçtiler. İstekleri üç maddeden ibaretti.

İlk direniş öncesinde Tariş İplik Fabrikasına yerleştirilmeye başlayan faşistlerin sayısı sürekli olarak artırılmış ve Tariş İplik Fabrikası faşistlerin bir karargahı haline getirilmiştir. Bu iş önceleri AP-MHP işbirliğiyle gerçekleştiriliyordu. Fakat faşist komandolar duruma hakim olduktan sonra AP'li işçilere de dirsek çevirdiler. Önceleri Sendika olarak TÜRK-İŞ'e bağlı TEKSİF'i sokmaya çalışırlarken bugün artık MİSK'i sokmuşlardır. İşçilerden her ay Ülkü Ocaklarına zorla para alıyorlar. Bugün Tariş İplik Fabrikasına işçi olarak girebilmek için önce ülkü ocaklarına üye olmak gerekmektedir.

Faşistlerin bu noktaya gelebilmelerinin başlıca sebebi TEKSTİL yönetimin işverenle uzlaşarak bilinçli işçileri tasfiye etmesidir. Bütün bunlara rağmen Tarişde mücadele bitmiş midir? Hayır. Tariş'de halen devrimci işçiler vardır. Ve onlar devrimci mücadeleyi en güç koşullar altında sürdürmektedir.

Partimiz o yiğit işçileri, kongremize katılma olanakları bulunmayan proleter devrimci mücadelenin o adsız savaşçılarını selamlar!

ARKADAŞLAR,

Ekiz Zeytinyağı ve Sabun Fabrikalarında şu anda Türkiye işçi sınıfı tarihinin en uzun direnişi sürmektedir. Bu, arkadaşlarımızın doğru siyasi çizgiyi bu işyerinde başarıyla uygulamasıyla gerçekleştirilmiştir.

Ekiz işçileri arkadaşlarımızla ilişki kurmadan önceki durumlarını şöyle anlatıyorlardı:

Ekiz işçileri olan bizler işyerinde çok kötü koşullar altında çalışıyorduk. Hakkımızı alamıyorduk. İşgüvenliğimiz yoktu.. Patronun adamları bize insanlık dışı muamelelerde bulunuyordu. Bunlara karşı koyabilmek için sendikalaşmanın gereğine inandık. TÜRK-İŞ'e bağlı TEK-GIDA-İŞ'e üye olduk. Bu sendika sarı bir sendika olduğundan bize önderlik etmedi. Sendikalaşma hareketimiz başarısızlığa uğradı. İşveren 140 arkadaşımızı işten attı. Geri kalan arkadaşlarımızı türlü yöntemlerle sindirmeye çalıştı. TEK-GIDA-İŞ'in işverenden yana tutumu ve işverenin amansız baskısı bizi yıldıramadı. Bunun üzerine ilerici olduğunu duyduğumuz DİSK'e bağlı GIDA-İŞ'e üye olduk. Mücadelemize daha sıkı sarıldık. Fakat GIDA-İŞ'in de TEK-GIDA-İŞ'den uzun boylu bir farkı olmadığını gördük. GIDA-İŞ yöneticileri bizimle doğru dürüst ilgilenmediler. Pasif bir tutum içine girdiler. Bu ilgisiz pasif tutumun sadece İzmir'deki yöneticilere ait olduğunu düşündük. Aramızdan bir heyet seçip İstanbul'a gönderdik. Arkadaşlarımız DİSK ve GIDA-İŞ genel başkanlarıyla görüşüp sorunlarımızı anlattılar. Sorunlarımızla ilgilenip çözüm bulacaklarını söylemelerine rağmen pasif tutumları değişmedi. Ve bu mücadelemizde başarısızlıkla sonuçlandı. 80 arkadaşımız işten atıldı. GIDA-İŞ'te bizi yüzüstü bıraktı. İlerici bildiğimiz DİSK'e bağlı GIDA-İŞ'ten yediğimiz bu tokatın etkisiyle içine düştüğümüz bu karamsarlıktan da yararlanıp işveren kendisinin kurdurduğu ve sonradan MİSK'e giren faşist bir sendikayı işyerine soktu.

Bu faşist sendika işyerine girdikten sonra işçilerin haberi olmadan işverenle 40 liraya 3 yıllık toplu sözleşme imzaladı. Bu faşist sendikanın işçiden yana herhangi bir uygulamasını görmedik. Bütün uygulamalar işverenden yanaydı. Durum bu olmasına rağmen işverenin baskısı ve geçirdiğimiz yenilgilerin etkisiyle tepki gösteremedik. Durum böyle devam ederken 29 Mayısta işveren Fabrikayı revizyona sokma baha-

nesiyle işi durdurdu ve bize haftada sadece 100 lira ödemeye başladı. 3 ay haftada 100 lirayla geçinmeye başladık 3 ay sonra 100 lirayı da kesti. Bu arada bazı devrimci, demokratik kuruluşlarla ilişki kuruldu. TEP'li devrimci arkadaşların büyük yardımını gördük.

Eğer gerçekten devrim için uğraşmak isteyen varsa işçi sınıfının safları onlara her zaman açıktır.

Şunu da unutmayalım ki biz, MİSK'e bağlı faşist sendikacılığın oyununa getirilmiş işçilerken bizi o durumdan bu günkü bilinç düzeyine yükselten başlıca etken Türkiye Emekçi Partili arkadaşların doğru önderliğidir.

. Bugün şuna kesinlikle inanıyoruz ki işçi sınıfının ve tüm emekçilerin kurtuluşu kendi öz örgütünün öncülüğünde devrimci mücadelesiyle olacaktır. Yaşasın İşçi sınıfının birlik ve dayanışması! Yaşasın Ekiz İşçilerinin Şanlı Direnişi! Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi ve İşbirlikçileri! Yaşasın Tam Bağımsız ve Gerçekten Demokratik Türkiye Mücadelemiz!

Arkadaşlar,

Partimiz militanlarının kararlı çalışmalarıyla bugün Ekiz işçileri bu bilinç düzeyine ulaşmışlardır.

MİHRİ BELLİ'NİN KONUŞMASI

Her Olanak Değerlendirilmeli

Bugün 1960'larda yayın alanınında yaptığımız gibi siyasal örgütlenme alanında da antidemokratik düzenin üstüne yürüye yürüye, demokratik özgürlükleri almak görevi ile karşı karşıyayız. TEP'in kuruluşu bu görev açısından değerlendirilmelidir.»

TEP İzmir İl Kongresinde bir konuşma yapan Genel Başkan Mihri Belli, TEP'in hangi düşüncelerle kurulduğunu anlatmış ve özetle şöyle demiştir:

«TEP bundan iki yıl önce kuruldu. TEP kurucularını harekete geçiren düşünce proleter devrimci hareketin, ne denli sınırlı olursa olsun, legal siyasal örgütlenme olanaklarına sırt çeviremiyeceği düşüncesiydi. Yakın tarihimizde ilk kez Ceza Kanununun 141. maddesinden sabıkalı devrimciler (Eski Tüfekler), Anayasa Mahkemesince yasalaştırılan Af Kanunundan yararanarak parti kurma, bir siyasal parti içinde çalışma olanağına kavuşmuşlardır. Yeni bir durumla karşı karşıya idik. Bu yeni durumun sağladığı olanaklardan, legal siyasi örgütlenme olanoklarından yararlanılmalıydı, yararlandık.

Oysa bildiğiniz gibi, bizim için legal siyasi eylem olanakları çok kısıtlı idi. TEP'in kuruluşundan birkaç ay sonra Devlet Güvenlik Mahkemesini üzerimize saldırttılar. Hiçbir yetkisi olmadığı halde 12 Mart'dan devrolunmuş bu özel siyasi mahkeme, sıkıyönetimsiz sıkıyönetimi sürdürme amacını güden bu baskı kurumu partimizi programından ötürü TCK'nın 141. maddesinin 1 ve 4 fıkralarının ihlal edildiği isnadıyla yani komünistlikten ve Kürtçülükten yargılamaya kalkıştı. DGM'de açılan bu davanın aşamaları üzerinde durmuyorum. Biz yetkisiz bir merci saydığımız DGM'nin soruşturma ile ilgili sorunlarını cevaplandırmayı reddettik, ve istenen Parti evrakını teslim etmedik. DGM savcılığı bu yüzden TEP Genel Başkanını hapsettirdi. Bunun üzerine TEP karar organı yeni üye kayıtlarını ve her türlü yeni örgütlenmeyi durdurma kararı aldı. Bunun nedenlerini açıklamanın gereği yok. Evet, kurulduğu günden beri egemen güçlerin TEP'e karşı sistemli saldırıları sürmüştür.

Demokratik özgürlüklerin bu denli sınırlı olduğu bir ortamda TEP gibi elli yıllık proleter devrimci hareketin mirascısı ve eyleminin sürdürücüsü durumunda olan bir partinin kurulmasının, politika alanında yerini açıkca almasının doğru olmadığını savunanlar çıktı. Bu görüşe katılmıyoruz. Egemen güçlerin baskı yöntemleriyle kabul ettirdikleri anti-demokratik sınırlamaları bir olup bitti olarak kabul ederek bunlara boyun eğmek demokratik bir tutum değildir. Demokratik özgürlükler ne kadar sınırlı olursa olsun bunlardan yararlanılmalı ve özgürlük alanı demokratik mücadele ile genişletilmelidir.

Biz bunu 1960'larda böyle anlamış, böyle uygulamıştık. Bildiğiniz gibi, 27 Mayıs hareketi, 27 Mayıs'cıların iradeleri dışında Türkiye toplumunun bir sola açılışını sağladı. Ama bu sola açılış her karış için verilen mücadele ile gerçekleşmiştir. İlkten devrimciler, özellikle sosyalistler yayın alanında bile görüşlerini savunma olanağına sahip değillerdi. Gadre uğrayacaklarını, cezaevlerini boyluyacaklarını bile bile yayın faaliyetlerini sürdürdüler. Birçokları hapsedildiler. Ama mücadeleleri sonucu gerici güçler gerilemek zorunda kaldılar ve 1960'ların son yıllarında çağımızın devrimci düşüncesi Türkiye basın ve yayınında serbestçe savunulur oldu. Bu nedir? Bu, demokrasi uğruna mücadele ile filipin demokrasiciliği denen kapalı av alanının sınırlarının göğüslenerek gerilere sürülmesidir, demokratik özgürlük ortamının mücadele ile genişletilmesidir. Bu, dün doğruydu, bugün de doğrudur.

«Demokratik özgürlük ortamı sınırlı olduğuna göre, keşke parti kurmasaydınız da görüşlerinizi bir dergide savunarak o dergi çevresinde bir akım yaratsaydınız» diyenler de çıktı. Legal siyasal örgütlenme olanaklarına sırt çevirerek, yayın organları çevresinde akımlar yaratmak yöntemi zorunlu olmadıkça sağlıksız bir yöntemdir. Hareketin gereken örgütlenmesini yapmayıp da bir yayın organı gayri-resmi merkez olarak gösterdin mi bir çok sorunlarla karşılaşıyorsun. Bizim bu konuda deneyimiz var. 1960'larda «Türk Solu», «Aydınlık Sosyalist Dergi», «Türkiye Solu» dergileri proleter devrimci hareketin organları olarak uzun süre hareketin merkezi olarak göründü. Bu, bir yayın organının olanaklarını aşan bir görev yüklemekti, dergilere. Bunun çok olumsuz sonuçlarına göğüs germemiz gerekti. 1960'larda mazeretimiz vardı. Bu dergilerin yayınlanmasında ön ayak olanların önemli bir kesimi 141. madde sabıkalılarıydılar. O dönemde Eski Tüfeklerin, değil parti kurmak bir lokanta, ya da kahvehane açmak hakları bile yoktu. Ömür boyu kamu haklarında yoksun edilmiş olmaları buna engeldi. Bugün böyle bir mazeretimiz de yok. Bugün 1960'larda yayın alanınında yaptığımız gibi siyasal örgütlenme alanında da anti-demokratik düzenin üstüne yürüye yürüye, demokratik özgürlükleri almak görevi ile karşı karşıyayız. TEP'in kuruluşu bu görev açısından değerlendirilmelidir.»

Seçimler konusuna da değinen TEP Genel Başkanı özetle şunları söylemiştir:

«Önümüzde seçimler var. Bu seçimlerden çıkabilecek en olumlu iktidarın bile Türkiye'nin sorunlarına çözüm getiremiyeceğini biliyoruz. Bugünkü koşullarda seçimlerin demokratik bir ortamda yapılabileceğini sanmak aymazlık olur. Faşist Cephe emrindeki üniformalı ya da üniformasız baskı ve terör kuvvetlerini harekete geçirerek ülke düzeyinde bir yılgınlık havası yaratmak muhalefete oy verecek olan seçmeni sandık başından uzak tutmak niyetindedir. MC'yi bundan ancak demokratik güçlerin faşizme karşı omuz omuza direnişi caydırabilir. Bu demokratik direniş her şeyden önce MC iktidardan uzaklaştırmayı hedef olmalıdır. Bu olduktan sonra da direnişi sürdürmekle yükümlüyüz. Faşist saldırıların, siyasi cinayetlerin mümkün olmayacağı bir demokratik ortamı mücadele ile yaratmak devrimci görevimizdir. Bunun için ülke düzeyinde karma Demokratik Direniş Komitelerinin derhal kurulmasını öneriyoruz.

Bilinen nedenlerle TEP bu seçimlere katılmamaktadır. CHP'nin solundaki üç parti seçimlere ayrı ayrı katılacaklarını ilan ettiler. Elbette ki, İşçi sınıfının öncü birliği niteliğinde yoksul köylü soflarında kök salmış gerçek sosyalist partinin tek başına ya da bir sol güç birliği içinde seçimlere katılması işçi sınıfının ve yoksul köylülüğün parlamenter politika alanında da temsil edilmesini sağlaması iyi bir şeydir. Ama seçime katılacağını ilan eden üç sol partiden hiç biri bu nitelikte bir siyasi örgüt değildir. Sanırız, bunların işlevi güçleri yettiğince soldaki oyları bölmek ve dolayısıyla AP'nin ekmeğine yağ sürmek olacaktır. Seçime katılmamakla birlikte, seçim kampanyası sürecinde TEP pasif kalmıyacaktır. Seçim zamanı bizim için köy ve kent emekçilerine daha rahatça ulaşma olanaklarından yararlanma, emekçilerle sürekli bağlar kurma, onlara davamızı anlatma, uzun vadeli örgütlenme çalışmalarının dayanaklarını hazırlama zamanıdır.

1973 Ekim seçimlerinde CHP halkımıza, karanlık gecede tek umut ışığı olarak görüldü. Türkiye seçmeni ikinci dünya savaşından sonra çok partili düzene geçileli beri ilk kez iki büyük parti arasında bir tercih yapabilme durumundaydı. Bir yanda 12 Mart açık faşizmin sorumluluğuna katılmış olan işbirlikçi sermayenin parlamenter alanda baştemsilcisi durumunda olan AP vardı. Öte yanda yönetimi sınırlı ölçüler içinde de olsa açık faşizme karşı direnmiş

bulunan ve siyasi demokrasiyi savunan, küçük burjuva dönüşümcü istemlerle bir kampanya yürüten CHP vardı. Bu ikisi arasında halkımızın kısa vadeli demokratik istemleri açısından bir tercih olduğu açıktır. 1923 Ekiminde CHP'nin seçim zaferinin temelinde bu gerçek yatar.

Evet, 1973'de Karaoğlan tek umut olarak gözüktü. Bugün CHP egemen güçler tarafından demokrasici, halkçı, dönüşümcü yanları bir hayli budanmış olmasına karşın, büyük sermaye çevrelerinin bu parti içindeki etkenliklerini, çok kez anti-demokratik yöntemlere baş vurarak arttırmış bulunmalarına karşın, Karaoğlan gene de geniş halk yığınlarına tek umut olarak görünmektedir. Oysa 1969'da, 1970'de biri kalkıp da emekçi yığınlarının bilinçli kesimine «CHP tek umuttur» deseydi, herkes gülerdi. Ama aradan bir 12 Mart dönemi geçmiştir. Ve ABD emperyalizminin işbirlikçileri aracılığıyla tezgahlamış oldukları açık faşizm toplumu 1970'den çok daha gerilere çekebilmiştir. Öyle ki bundan sekiz yıl önce gülünç sayılan bir slogan, «Tek Umut Karaoğlandır» sloganı bugün ciddiye alınmaktadır. Bu, halkımızın bugün daha bilinçsiz olduğundan ötürü değildir. Tam tersine Türkiye emekçi halkı tüm faşist baskılara karşın 12 Mart'ın idam sehpalarına, insan avlarına, kontr-gerilla işkencehanelerine, zindanlarına karşın, bugünün MC baskısına, faşist saldırılarına, siyasi cinayetlerine karşın her zamankinden daha bilinçlidir. Halkımızın bu bilinçliliği kaçınılmaz olarak siyasal örgütlenme alanında ifadesini bulacak ve Tek Sosyalist Parti Türkiye'nin siyasal gelişmesinde belirleyici rol oynayacaktır. Ama bilelim ki, emekçi yığınların politik bilince ulaşması başka şeydir, egemen sömürücü güçlerin faşist olup bittiler yaratarak ilerici güçler safında yılgınlıkların sonucu bölünmeler yaratması ve devrimci güçleri tarihsel ölçüler içinde kısa süreli gerilemeye zorlaması başka şeydir.»

İNCELEME

Türkiye'de Feodal İlişkiler

Türkiye solunda oportünist akımların ortak yanı hemen hemen tümünün toplumumuzda feodal ilişkileri yok saymaları ya da bu ilişkileri küçümsemeleridir. 12 Mart öncesi dönemde olsun, bugün olsun Millî Demokratik Devrim stratejisine karşı çıkan çevreler hep bu yanılgı içine düşmüştür. Bu çevrelere göre Türkiye'de demokratik devrim «iyi kötü» tamamlanmıştır, önümüzdeki devrim üretim araçlarının özel mülkiyetini ortadan kaldıracak olan sosyalist devrimdir. Burada TİP'in olsun, TSİP'nin olsun programlarında bu iddia ile çelişen istemlere değinmeyeceğiz. Bu iki partinin benimsedikleri «bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm» sloganı ile Türkiye'de demokratik devrimin gerçekleştiği yolundaki iddiayı yalanladığı açıktır. Bir ülkede ulusal bağımsızlık ve demokrasi yığınlara sosyalizmden önce gelen iki hedef olarak gösteriliyorsa o ülkede demokratik devrimin tamamlandığından sözedilemez. Bağımlı bir ülkede ancak işbirlikçi sermaye ve onun taşradaki müttefiki toprak ağalarının ve öteki kapitalizm öncesi sömürgen sınıfların sermaye ile birlikte sömürü ve baskısı sözkonusu olabilir. Demokrasi sözkonusu olamaz. Bağımsızlık uğruna mücadeleyi gündemine alan ve bunu ana sloganının ilk istemi olarak ifade eden bir parti bağımsızlığın gerçekleşmesiyle, emperyalizmin kapı dışarı edilmesiyle, emperyalizmin kırsal bölgelerdeki müttefiki olan toprak ağalarını köklü bir toprak reformuyla iktisadî ve dolayisiyle siyasî bakımdan etkisiz hale getirmekle yükümlüdür. Evet bizdeki sağ oportünizmin başlıca özelliklerinden biri Türkiye'de bağımlı kapitalist düzenin çatısı altında feodal ilişkilerin hâlâ barındığı ve bu ilişkilerin toplumsal yaşamımız üzerinde çok önemli etkileri olduğu gerçeğini inkâr etmesidir.

Türkiye'de feodal ilişkiler değişik biçimlere bürünmektedir:

Ülkenin özellikle Doğusunda ve Güney Doğusunda tipik feodal derebeyi-toprak kölesi ilişkileri yer yer görülmektedir. Bu bölgelerde köylüleriyle birlikte ağa mülkü sayılan köyler, yani tarım emekçisinin toprak köleliği durumu olağan sayılmaktadır. Bir araştırma Türkiye'deki büyük toprak sahiplerinin % 20 sinin ağa niteliği taşıdığını saptamıştır. Bu oran önemlidir.

Kapitalist ilişkilerinin egemen bulunduğu tarım bölgelerindeki büyük tarım işletmelerinin

de feodal ilişkilerden tüm arınmış olduğu iddia edilemez. Tarımın gelişmiş yöntemlerle yapıldığı Çukurova gibi, Söke gibi bölgelerde dayılık sistemi hâlâ yürürlüktedir. Nedir bu sistem? Kapitalist ilişkilerin birinci koşulu olan emekçinin iş gücünü pazarda serbest olarak satmasını engelleyen onu bir mevsim süresince de olsa pazar dışı koşullarda, yani pazarda yürürlükte olan işgücü fiyatının altında bir ücretle çalışma yükümlülüğü altına sokan aşiret bağları gibi feodal ilişkilerle içiçe bir sistem. Dayılık sisteminde tarım emekçisi daha köyündeyken çalışma mevsiminden aylarca önce, mevsim geldiğinde ücretin ne olacağını, kendine büyük toprak sahibinin vereceği ücretin işgücünün pazar fiyatına kıyasla ne ölçüde düşük olacağını bilmeksizin bir avans karşılığı çalışma yükümlülüğüne girmektedir. Dayılık görevini yerine getiren kişi çok kez kendisine aşiret bağlarıyla bağlı bulunan emekçinin üstlendiği yükümlülüğü yerine getirmesi için onu buna zorlayacak güçte bir kimsedir. Büyük toprak sahibinin desteği dayının bu gücünü daha da artırmaktadır. Bu koşullarda en gelişmiş kapitalist yöntemlerle tarım yapılan bölgelerde bile feodal ilişkilerin bir ölçüde sürdüğü görülmektedir. Dayılık sistemi ile kapitalizmin birinci koşulu olan emekçinin işgücünü pazarda pazar fiyatına uygun olarak serbestçe satabilmesi olgusu bağdaşamaz.

Türkiye'de toprak mülkiyetine dayanmayan mütegallibenin özel silâhlı gücünden kaynaklanan feodal nitelikte zorbalık düzeni de ülkenin doğusunda yer yer görülmektedir. Çokkez şeyhlik sıfatlardan yararlanarak bilinçsiz köylü kitleleri üzerinde tahakkümünü kuran zorba bölge halkını bu yönden sömürdüğü gibi hizmetindeki silâhlı güce dayanarak bölgedeki dağlık toprakları tekeline alabilmekte ve otlaklara gelen sürüler için haraç almaktadır. Yalnızca Bingöl'de bugün şeyh Ebubekir ailesinin bu yoldan topladığı haracın onmilyonları bulduğu söylenmektedir. Türkiye'de feodal ilişkilerden sözederken toprak mülkiyetine dayanan feodal ilişkilerin yanında, toprağa değil silâhlı kuvvete ve şeyhlik gibi feodal üstyapı kurumlarına dayanan feodal ilişkiler de gözönünde tutulmalıdır.

Kredi kurumlarının işbirlikçi sermayenin emir ve hizmetinde bulunduğu tarıma yönelik bankaların bile kredi olanaklarının büyük kesimini ticari kredilere ayırdıkları bugünün Türkiye'sinde tefeci-bezirgân sömürüsü sürüp gitmektedir. Bu kurum da bize feodal düzenden devrolunmuştur. Başka kredi olanağı bulamayan orta ve küçük tarım üreticisi için tefeci genellikle biricik kredi kaynağıdır. Tefecilikte faiz oranının piyasada yürürlükte olan, hele banka kredileri karşılığında alınan faiz oranıyla bir ilişiği yoktur. Tefecinin aldığı faiz çok kez banka faizinin beş ile on katıdır. Bankaların tefeciye yürürlükteki faiz oranıyla ticari kredi verdiği ve tefecinin bu krediyi köylüye devrederek arada büyük paralar kazandığı durumlar çoktur. Tefecilik kurumunun sürüp gittiği bir toplumda feodal ilişkilerin önemsiz kalıntı olduğu iddia edilemez.

Türkiye'de kapitalist pazar ülkenin geniş alanlarına girmiş bulunmasına karşın pazar için üretimin yaygınlaşmasına karşın gene de geçimlik üretimde bulunan köylüler tarımsal nüfusun önemli bir kesimini oluşturur. Yöresel tüketim için üretimde bulunan içine kapalı köy ekonomisi de bize feodal düzenden devrolunmuştur. Kapitalist pazarla sınırlı ilişkileri bulunan bu ekonomik altyapı şeyhlik, ağalık, mütegallibe sömürüsü için elverişli bir zemin oluşturmaktadır. Çeşitli tarikatlar bu alt yapı üzerinde kolayca gelişebilmektedir. Feodalizmi kapitalizmden ayırd eden birinci özellik, birincisinde yöresel tüketim için üretimin esas olmasına karşılık ikincisinin egemen niteliğinin pazar için üretim olduğuna göre geçimlik üretimin tarımsal üretimde önemli bir yer tuttuğu sürece Türkiye'de feodal ilişkilerin önemsiz olduğunu iddia etmek yanlıştır.

Toplumumuz feodal ilişkilerin ilginç bir çeşidine de sahne olmaktadır. Bu, kent feodalizmidir. Bunun en büyük kentlerin gecekondu semtlerinde bile derece derece görmek olanaklıdır. Gecekondu ağaları çok kez köydeki aşiret ilişkilerinden de güç alarak gecekondu semtinde yaşayan halktan çeşitli biçimlerde çıkarlar sağlamaktadırlar. Ülkenin feodal ilişkilerin yoğun olduğu bölgelerinde kent feodalizmi ilginç boyutlara ulaşmaktadır. Örneğin, Diyarbakır'da öyle gecekondu mahalleleri oluşmuştur ki burada köyden kente gelen emekçi ailesi daha birinci gününden köyünden tanıdığı ve feodal bağlarla bağlı bulunduğu gecekondu ağası kisvesine bürünmüş mütegallibenin sömürüsü altına girmektedir. Gecekondu ağası emekçinin ai-

lesi içinde çalışabilen bireylere işbulmakta bunlara oturacak ev sağlamakta ve ilkel gereksinimlerini vermektedir. Buna karşılık aile bireylerinin ücretlerini gecekondu ağası işverenlerden tahsil etmektedir. Emekçi ailesinin bireylerinin ücretlerinin tutarından ailenin ilkel gereksinimleri için yapılan masraf çıkarıldığında geri kalan gecekondu ağasının sömürüsünü oluşturmaktadır. Kentlerde bile bu cinsten ilişkilerin mümkün olduğu bir toplumda feodal ilişkilerin hâlâ büyük etkinlik taşıdığı besbellidir.

Tarihinde hiçbir zaman bir toprak reformu görmemiş olan Türkiye'de feodal ilişkilerin etkinliğini sürdürmesi doğaldır. Besbelliki bağımlı kapitalizmin gelişmesi ile feodal ilişkilerde bir gerileme oldu. Ancak bunun düzenli bir gelişme olduğu düşünülmemelidir. Tersine gidişler de olmuştur. Örneğin İkinci Dünya Savaşından sonra tahıl fiyatlarının hızla yükselmesi ve nüfusun artması sonucu yeni tarım alanları açılırken bazı yörelerde feodal ilişkiler gerilememiş tersine ilerleme kaydetmiştir. Örneğin Urfa'da ve Mardin'de tipik feodal ilişkileri içeren bir iskân politikası izlenmiştir. Türkiye'de gelişen kapitalist pazar karşısında feodal ilişkilerin gerilediğini söyleyebiliriz, ancak bu gidişin düzenli olarak süreceğini ve zamanla feodal ilişkilerin kendiliğinden yok olacağını söylemek yanlıştır. Hiçbir sömürücü sınıf devrimci bir atılımla mülksüzleştirilmedikçe yokolmaz Kaldı ki işbirlikçi kapitalistler ve onun ardında duran emperyalizm bugüne dek feodal mütegallibe ile pekala birlikte varolabilmiş iki asalak sınıf çıkarlarını bağdaştırabilmiştir.

Tarihinde bir toprak reformu görmeyen Türkiye'de büyük toprak sahipleri bu arada feodal ağalar da egemen güçler içinde bile bir bakıma ayrıcalıklı durumdadırlar. Türkiye'de tarım gelirlerinin birtürlü öteki alanlardaki gelirler oranında vergilendirilememesi ve bunun sonucu olarak hazineye girmesi gereken milyarlarca liranın büyük toprak sahiplerinin elinde bırakılması bunu kanıtlar.

Bütün bu nedenlerden ötürü Türkiye'de feodal ilişkilerin tasfiyesi anlamında demokratik devrimin gündemde olduğu açıktır. Bu koşullarda gericiliğin ana kaynaklarından biri olan feodal ilişkileri görmezlikten gelmek, bunları küçümsemek devrimci bir tutum olamaz.

TERİMLER-KAVRAMLAR :

Parti Disiplini Üzerine

Parti disiplini, parti üyelerinin, parti organlarının ve parti yöneticilerinin tüm davranışlarıyla genel parti politikasına, partinin ilkelerine, kurallarına, ve bu ilkelerin somutlaşmış ifadesi olarak, her kademeden yönetim organlarının aldıkları kararlara uyması ve bunları içtenlikle, bilinçle uygulaması demektir.

Bir sınıf partisi, elbette ki mücadele partisidir. Yani devrimci parti, proletarya ile son tahlilde kurtuluşu proletaryanın kurtuluşu ile gerçekleşecek sınıfların sınıf mücadelesindeki önderi olan bir partidir. Gerek örgüt olarak, gerekse tek tek örgüt üyeleri olarak teorik, stratejik, taktik, eylemsel tüm konularda bu bilinçle hareket etmelidir.

Sınıf mücadelesi; pek çok yönleri olan, karmaşık ve çetin bir mücadeledir. Çok kez de uzun bir mücadeledir. Bu mücadeleyi alnının akıyla ve başarıyla verebilmek için, doğru çizgiyi saptamak kadar bu çizginin en doğru biçimde, sapmalara, yılgınlıklara, eylemin bütününü aksatan ya da kimi kez ona hepten ters düşen kendi başına buyruk çıkışlara yer vermemek de önemlidir.

Mücadelenin çapraşık ve çetin olması bütün güçlerin bir noktada toplanmasını ve devrimci hareketin iplerinin tek bir merkezî yönetimin elinde olmasını zorunlu kılar. Bu, saflardaki birliğin ve örgütlü mücadelenin zorunlu olduğunu da ortaya koyuyor. O merkezî yönetim, ânın «devrimci durumunun çapraşık koşulları içinde şaşırmayacak kadar» kararlı ama «hedefe giden yolda her ne çeşitten olursa olsun, başını kayalara çarpmayacak kadar esnek» olmalıdır, mücadeleci ve devrimci bir eylemi yürütebilmek üzere bütün güçlerin tek noktada toplanmasını sağlamalı, elindeki kuvvetleri doğru mevzilere sevketmeyi bilmelidir, gerek kendi saflarında, gerekse kendine bağlı yığınlarda parti anlayışını, mücadele ve disiplin ruhunu yaratabilmelidir. Mücadelenin bütün biçimlerini birbiriyle çelişmeden başarıyla yürütebilmek, gerektiğinde atılıma geçip gerektiğinde zayiat vermeden sipere yatmak ya da güçlerini geri çekmek için parti saflarında **demir bir disiplin** mutlaka zorunludur.

Disiplin bilinçle başlar, bilincin ölçüsüdür. Katıldığın davanın ve bu dava uğruna savaşırken tuttuğun yolun doğruluğuna kesin olarak inanmıyorsan disiplin duygun her vesileyle sarsılacaktır. Demokratik santralizme göre çalışan örgütlerde organların seçimi aşağıdan yukarıya doğru demokratik yolla yapılır. Parti üyesi, arkadaşlarının, en az kendisi kadar iyi niyetli ve doğru düşünebilir olduklarına inanmalıdır. (Devrimci uyanıklığı elden bırakmadan). Parti organlarında alınan kararlara - katılmış ol, olma-uymak esastır. Karar alınmadan önce istediğin kadar tartışabilir, kararın yanlışlığına arkadaşlarını inandırmaya çalışabilirsin. Ama istemediğin kararın çıkmasına alınıp gücenmek, hele katılmadığın kararı uygulamakla kendini yükümlü görmemek kesin olarak yanlıştır.

Alınan **kararlar aleyhinde propaganda yapmak**, bu yolla hizipleşmeye gitmek, ondan sonra da her eylemi ve davranışı bu açıdan değerlendirmek, alınan kararlara salt karar organını oluşturanlara karşı duyduğun olumsuz duygular yüzünden karşı çıkmak, yakın, arkadaşlarının, sevdiklerinin kusurlarını örtüp, sevmediklerinde kusurlar icad etmek, ahbap çavuşluk zihniyeti, bırakınız parti disiplinini, devrimci ahlâkın en basit kuralları ile bile bağdaşmaz.

Ancak disiplini kişilere, liderlere körü körüne bağlılık biçiminde de almamalıdır. Düşünmeyi başkasına bırakıp basit bir uygulama aracı durumuna düşmemelidir. Özellikle siyasal parti çatısı altında örgütlenmemiş küçük gruplar da «o ne derse o olur» zihniyeti egemendir. Bunun kötü sonuçları bir çok vesilelerle görülmüştür. Bu gibi durumlar da inanılan, güvenilen bel bağlanılan liderlerin herhangi bir nedenle kaybı o liderlerin ağzına bakmaya alışmış militanları şaşkınlığa uğratmaktadır. Oysa parti militanları her bakımdan kendilerini tam anlamıyla yetiştirmeli, her konuda kendileri görüş sahibi olmalıdırlar. Tek başlarına kaldıklarında dahi en doğru davranışı göstermelerini, en doğru kararları almalarını sağlayacak teorik ve pratik olgunluğa ulaşmış olmalıdırlar. Kendi kendini bir disiplin içinde yetiştirmek de örgüt disiplininin bir parçasıdır.

Disiplin konusunda en önemli nokta, tüm davranışlarında **örgüt çıkarını,** her zaman, her bakımdan **kendi eğilimlerinin önünde tutmaktır.** Öyle durumlarla karşılaşılabilir ki parti üyesinin kendi kişisel yeteneklerini ortaya koyması, politik anlamda sükse yapması, cesaretini göstermesi için fırsat çıkar. Ama parti politikasının genel çıkarı senin kişisel yeteneklerini göstermeni sağlayacak davranışınla bağdaşmıyor olabilir. Partinin çıkarı, o durumda, arka plânda kalmanı gerektirebilir. Gerek böyle bir durumda, gerekse başka herhangi bir durumda parti çıkarı daima ön plânda tutulmalıdır. Kendi kişisel özlemlerini ve zaaflarını yenmesini bilmelisin. Gerçekten bilinçli bir devrimcinin, özel yaşantısının tercihlerinde bile parti anlayışı her şeye egemen olmalıdır.

Burjuva kültürünün egemen olduğu, batının tüketim ekonomisinin yarattığı kokuşmuş ahlâk anlayışının, insanlık tarihinin tüm afyonlarından daha etkin araç ve yöntemlerle toplumumuza şırınga edilmeye çalışıldığı bir düzende yaşıyoruz. Hepimiz bu toplumun malıyız. Hiçbirimiz, hiçbir şeye bulaşmadan batak içinden fışkırmış nadide çiçekler değiliz. Eksikliklerimiz, yanlışlarımız, sınıf kökenlerimizden gelme tutarsızlıklarımız vardır. Her davranışımızdaki doğru ve yanlış yanları kendimiz bulmalıyız. Yönetim organlarının bunları görmemiş ya da yüzlememiş olması bizi rahatlatmamalı. **İçtenlik,** içtenlikte de içten olma **çok önemlidir.**

Hergün kullandığımız kavramların tam bilincinde olup olmadığımızı, öğrendiğimizi sandığımız şeyleri tam sindirip sindirmediğimizi kendi kendimize sormalıyız. Bu kadar ayrı görüş ve yorumların ortaya çıkışının bir nedeni de bu görevin lâyıkıyla yerine getirilmemesi değil midir? Marksizm leninizm adına mangalda kül bırakmayan nice kişilerin, davranış ve sözlerine bakarak tam metafizik bir kafa yapısına sahip olduklarına kalıbınızı basabilirsiniz. Devrimci her şeyden önce kendini tanımalı, düzeltmeli ve aşmalıdır. **Eğer kendi eksikliklerinin üstesinden gelemiyorsan insanlığın davasını çözümlemeye kalkma.** Bu bir disiplin işidir.

Parti disiplini **alçak gönüllü** olmayı gerektirir (Dosta karşı alçak gönüllü, düşmana karşı başı dik, uzlaşmaz ve amansız.) Parti içinde sıradan bir er gibi, en beğenilmeyen işe talip olmak, bilincin ve ayrıca kendine güvenin ölçüsüdür. Partinin çıkarı bakımından hangi arkadaşın hangi görevde daha verimli olacağı, zaman, emek, yetenek kaybına yol açmıyacağı yönetimin sorunudur. Disiplin buna uymayı gerektirir.

Gösterişten kesinlikle kaçınmak gerekir. Amaç iş yapmak, katkıda bulunmaktır, takdir ve alkış toplamak değil. Özellikle küçük burjuva kökenli arkadaşlarda bu eğilimler yanlışlara ve çevreyle ilişkilerin bozulmasına ya da hiç değilse gereken seviyede olmamasına yol açıyor.

Yaptığımız işi en iyi şekilde yapmaya çalışmalıyız. Bunun nedeni görev anlayışımız, mümkün en iyi uygulamanın yolumuzu kısaltacağı bilinci olmalıdır, yoksa üstünlük sağlamak değil. Bu konuda en içten davranmasını öğrenmeliyiz. Örneğin bir arkadaş, bir göreve kendisi aday gösterilirken, bile, bunu salt partinin çıkarı öyle gerektirdiği için, en içtenlikle yapabilmelidir. Kolay iş değildir, belki, ama olanaksız da değildir.

Çalışkan olmak, boş zaman harcamamak devrimciliğin en birinci görevi, disiplin ruhunun bir gereğidir. Türkiye halkına karşı sorumluluğumuz dalga geçmemize izin vermez. Bunun bilincinde olmalıyız. Özel yaşantımızı da disipline sokmalıyız. Zamanımızda moda olduğu gibi devrimciliği derbederlikle özdeşleştirmek doğru değildir. Kanaatkârlık, gerektiğinde her şeyini feda edebilecek bilinçte olmak ille de nerede sabah orada akşam bir yaşantı sürdürmeyi gerektirmez. Belli bir teorik çalışmanın koşulları yaratılmalıdır.

Özveri (fedakârlık), **özdengeçerlik** (feragat) disiplinin en önemli ögelerindendir. Partililer arasındaki yarışma zora, tehlikeliye, nankör olana talip olma, rahatı, göz dolduranı, ün sağlayanı arkadaşına bırakma biçiminde olmalıdır. (Arkadaşın bunu fazla gönülden, kolaylıkla kabul ediyorsa uyanık ol!)

Görev anlayışı, görevin yerine getirilmesindeki disiplin, örgütün işlerliğinin en birinci koşuludur. Verilen görevin yapılıp yapılmadığını denetlemek, nasıl yapıldığını izlemek yönetim kademesindeki disiplindir. Partili ise, kendisine verilen görevi — izlensin izlenmesin — gerektiği ve kararlaştırılan zaman ve biçimde yerine getirmelidir. Ve sonucu görev aldığı organa mutlaka bildirmelidir. Görevin önemine karar vermek kesinlikle görevi alanın değil, verenin işidir. Örneğin bir il örgütü, güncel önemi olan bir eylem koymak için ilçelerden para gelmesini bekliyorsa, ve sen sana teslim edilen parayı, o anda daha devrimci göründüğü için, diyelim ki, parti çizgisini savunmak üzere bir tartışmaya katılarak zamanında teslim etmezsen parayı bekleyen organın işini aksatmış olursun. Bazan bu çok kötü durumlar yaratabilir. Ve senin, «aa.. bilmiyordum!» demenle iş düzelmez. Her kesin her şeyi bilmesine hem olanak yoktur, hem de gerekmez.

Sözünde durmak çok önemlidir, bir disiplin sorunudur. Devrimci zamanını en iyi biçimde değerlendirmelidir. Kendisi için böyle olduğu gibi arkadaşlarının zamanını da en hesaplı bir biçimde korumalıdır. Üçte gideceğin yere beşte gitmek en azından saygısızlıktır. Öyle durumlar olur ki bu gecikme, kötü niyetli olmasa da, bir sabotaj niteliği kazanabilir. Özellikle dakik olmaya kendimizi alıştırmalıyız. Her şeyin birbirine bağlı olduğunu, bizi bekleyenlerin vaktini harcatmaya hiç de hakkımız olmadığını, bazan beş dakikalık gecikmenin bir gün, üç gün kaybına yol açtığını unutmamalıyız.

Disiplinde, **örgüte devamlılık** şarttır. Görevli bulun ya da bulunma, çok kişi ile temas etmek durumunda olan yöneticinin seni aramak için vakit yitirmesine neden olmamalısın.

Parti sorunu bir yönüyle para sorunudur. Bilinçli ve disiplinli bir üye, **istenmeden aidatını ödemelidir.**

Parti üyesi **parti yayınını satır satır izlemelidir.** Ve bu yayının en verimli bir yayın olması için, her alanda, kendiliğinden yaratıcı öneriler getirmelidir. Partili, partinin her alandaki politikasını bilmeli ve sürekli olarak izlemelidir.

Partili, partinin mümkün olan tüm **toplantılarına, seminerlerine katılmalıdır.** Herkesin her toplantıda öğreneceği bir şeyler vardır. Meğer ki o anda daha önemli bir işi ola.

Disiplini, başlıca, yönetim organları sağlayacaktır. Bunu sağlamalarının koşullarından biri, bu organların, en başta ve en kusursuz biçimde disiplinin kurallarına uymaları, öteki de disiplin kusurlarını hatır gönül demeden en sert biçimde (ama dostça) eleştirmeleri ve eleştirilerin etkisini izlemeleridir.

Zanu'nun Öğrettikleri

ZANU (Zimbab ve Afrika Ulusal Birliği) temsilcileri sınırdışı edildiler. İktidar hırsı için değil, ırkçı olduğu için değil, özgürlüğüne ve bağımsızlığına düşkün olduğu için silaha sarılmış olan Zimbabve halkının temsilcilerini, Amerikan emperyalizminin yerli uşakları, emperyalizme karşı ilk başarılı Ulusal Kurtuluş Savaşı vermiş olan ülkemizden sınır dışı etti. Ve bu tutum bizde kendine sosyalist diyen, ancak Ulusal Kurtuluş Savaşlarından şeytandan korkar gibi korkan çevrelerin, partilerin suskunluğu ile karşılandı. Onların Ulusal Kurtuluş Savaşı veren halklarla dayanışmayı laflarla geçiştirmek yanlısı oldukları bir kez daha açığa çıktı. Suskunluğun nedenlerinden biri de bağnaz Pekinci olarak bilinen bir derginin davetlisi olarak bu Afrikalı devrimcilerin Türkiye'de bulunmaları olmalı.

ZANU temsilcisinin demeç ve konuşma metinlerini ve ilerici basınla yapmış olduğu sohbetleri incelersek ZANU'yu bugün bir olgu olarak ortaya çıkan «Sovyet veya Çin» yanlısı diye bir kampa koyamıyacağımızı görürüz. Bu gerçeği en çok davette bulunan Pekinci Dergi çevresi anlamış olmalıdır. ZANU'nun yeri Sosyalist Dünyanın iki büyük ülkesinin dışında bağımsızlıkçı bir tutumdur. Kendilerini davet eden Derginin yarattığı izlenimin tersine, ZANU Heyeti Başkanı Civara'nın konuşmaları ve demeçleri bu yoldadır. Çivara'nın «Biz kimseyi kopya edecek değiliz. Diğer ülkelerin deneylerinden öğreniriz. İyi örnekleri alırız. Kötü örnekleri atarız» sözleri bunu gösterir. Ulusal Kurtuluş Savaşı vermekte olan veya gündeminde Ulusal Kurtuluş Savaşı olan ülkelerin devrimcilerinin farklı bir tutumu olamaz.

Çivara şunları söylemektedir: «Kitlelerimizi kendi özgürlükleri uğrunda savaşmak gerektiğine ikna etmek için önce bütün Zimbabve'lilerin görevinin ne olduğunu ortaya koymamız gerekiyordu. İster doğmuş ister doğmamış olsun her Zimbabve'linin görevinin kendisini kurtarmak olduğunu saptadık. İşte bu yüzden partimizin dayandığı temel ilke, ona ışık tutan temel ilke, **bizim kendi kendimizin kurtarıcıları olduğumuz** ilkesidir.

Partimizin bu temel ilkesi çok önemlidir. Bu ilkenin anlamı sonderece açıktır. Kendilerini kurtarmak, fiziksel olarak bizzat Zimbabve'lilerin görevidir. Zimbabve'li olmayan hiç kimsenin, Zimbabve'yi kurtarmak için kanını dökmesine izin vermeyeceğiz. Kurtuluşu gerçekten haketmek için onu kendi ellerimizle gerçekleştirmek zorundayız. Kimsenin bizi kurtarmasını istemiyoruz bu görevi kendimiz yerine getireceğiz. Silahlı mücadele verdiğimiz son oniki yıl boyunca bu ilkeye bağlı kaldık bundan sonrada bağlı kalmaya kararlıyız. Bu ilke, Zimbabve'deki durumdan çıkar uman yabancı güçleri dışarda tutmamıza yardımcı olacaktır. Ne varki bu dışardan başka biçimlerde yardım almayı reddettiğimiz anlamına gelmez. Dostlarımızın, bize yakınlık duyanların ve bizi destekleyenlerin yapacağı maddi, mali ve manevi yardımları kabul etmeye hazırırz. Ama bu yardımlar için kesinlikle hiçbir şart koşulmamalıdır.»

Burada Zimbabve temsilcisinin, «Bu ilke Zimbabve'deki durumdan çıkar uman yabancı güçleri dışarda tutmamıza yardımcı olacaktır.» sözünden Zimbabve'lilerin, Angola'da olduğu gibi, emperyalistlerin, MPLA'ya insan gücü olarak yardım eden Kübalıları bahane ederek müdahaleye kalkışmaları gibi bir duruma meydan vermek istemedikleri anlamını çıkarıyoruz.

Çivara Zanu'nun temel aldığı ikinci ilkeyi şöyle açıklıyor: «ZANU'nun temel aldığı ikinci ilke ise, kendi gücüne güven ilkesidir. Bu da şu anlama gelmektedir: Şimdi savaşırken, savaştan sonra zafer kazandıktan sonra da, kendi gücümüze dayanacağız ve yabancı güçlere dayanmıyacağız.» Kendi gücüne güven ilkesinin enternasyonal dayanışmayı reddetmediğini Çivara şu sözleri ile açıklamaktadır: «Bize yol gösteren ilke, **kendi kendimizin kurtarıcıları** olmaktır. Biz, fiili kurtuluş işini fizikman kendimiz yerine getireceğiz, Zimbabve halkı silahı eline alıp kendisi savaşmaya kararlıdır. Ama yalnız başımıza savaşamayız. Üçüncü dünyanın ve bütün dünyanın demokratik ve ilerici halkının uluslararası maddi ve manevi desteğine muhtacı.»

Burada da görüyoruz ki Zimbabve'liler «kendi gücüne güven» ilkesini dergilerinde Zimbabve'lilere tekel koyan bağnaz Pekinciler gibi anlamamakta, dünyanın uluslararası demokratik ve ilerici güçleri ile dayanışmaya önem vermektedirler. Onların da anladığı gibi öz gücüne güvenmek, dışarıdan gelecek maddi ve manevi her türlü yardımı reddetmek, biz kendi işimizi kendimiz görürüz, kimseye ihtiyacımız yok demek değildir. Öz gücüne güvenmek enternasyonalizmle bağdaşmayan bir tutum değildir.

Çivara'nın «Hangi devletler siyah çoğunluğu destekliyor, hangisi beyaz azınlığı» sorusuna verdiği cevapta bu sorunu açıcı niteliktedir. Şöyle diyor: «Afrika, Afrika Birliği Örgütü (ABÖ) vasıtasıyla bizi destekliyor. Ayrıca sosyalist ülkeler, yani demokratik sosyalist ülkeler bize yardım ediyor. ABÖ Kurtuluş Komitesi va-

TÜSTAV

sıtasıyla yardım ediyor. Smit rejimi ise NATO üyesi büyük devletler tarafından destekleniyor. Dolaylı ve dolaysız bir şekilde.»

Zimbabve'de bugün ZANU dışında bir, kurtuluş örgütü daha vardır: ZAPU, Sovyet yanlısı bir kuruluş olarak bilinmektedir. Ancak bu iki örgüt Yurtsever Cephe içinde «Sömürgeciliği, emperyalizmi, kapitalizmi ve ırkçılığı tasfiye etmek, bu nedenle ırkçı rejimi yıkmak» ve «Özgür Zimbabve'de herkes için ulusal barışı, güvenliği, eşit hakları ve mutluluğu gerçekleştirmek» amaçları etrafında omuz omuza mücadele etmektedirler. Egemen güçler ve arkasındaki emperyalistlerle mücadelenin yoğunluğu, kendi içlerindeki çatışmayı gündeme getirmiyor.

Çivara sözlerini şöyle tamamlıyor: «...Umarım mücadelemizin dünyanın bütün ilerici güçlerinin ve bu arada da Türkiye halkının desteğini alması gereken haklı bir mücadele olduğunu görmüşsünüzdür. Biz mücadelemizi ülkemizin somut gerçeklerine dayanarak yürütüyoruz. Diğer halkların tecrübelerine ve başarılarına değer veriyor ve onlardan öğreniyoruz. Ama devrim ya da ulusal kurtuluş mücadelesi, herkesin kendi bedenine uyması gereken bir elbise gibidir. Doğal olarak her durum için bazı genel ya da evrensel yasalar vardır ama kurtuluş mücadelesi her ülkenin somut şartlarına uygun bir şekilde geliştirilmelidir. Bu esastır» demektedir.

Ulusal kurtuluş savaşı vermekte olan bir ülke temsilcisinin bu tutumunu bizim bağımsız tutum ve öz güç konusundaki şu anlayışımıza paralel görüyoruz:

«Kendi gücüne güvenmek, devrimci hareketin her aşamasında bağımsız tutumu sürdürmek, sosyalizmin ilkelerini kendi ülkenin koşullarına yaratıcı bir tutumla uygulamak. Kısaca kendi emekçi halkını kendi devrimine sahip kılmak.»

Ulusal Sağlık Politikası

İstanbul Tabib Odası, bu yıl, 14 Mart TIP Bayramı dolayısıyla geçtiğimiz haftayı TIP haftası ilân etmiş ve Halk Sağlığı, Ulusal Sağlık Politikası, İş Güvenliği, Can Güvenliği, v.b. konularında paneller düzenlemişlerdir. Ulusal Sağlık Politikası konulu panele davet edilen tüm siyasal partiler arasında yalnız CHP, CGP, TEP ve TİSP konuşmacı göndermişlerdir. Prof. Coşkun Özdemir'in yönettiği Sağlık politikası panelinde TEP'in görüşlerini Doktor Sevim Belli savunmuş ve özetle şunları söylemiştir:

«10-15 yıl öncesine kadar bir doktor olarak ben bile, Tabibler Odasının, hekimlerin sicillerini tutan ve benzeri bürokratik güçlerle uğraşan bir kuruluş gibi değerlendirirdim. Galiba bu değerlendirme geneldi. Ancak bir kaç yıldır Tabib Odalarının halktan yana sesini duymaktayız. Tabib Odalarının çeşitli kongrelerinde «buraya da politikayı soktular» biçiminde yakınmalar olmuştu. Oysa bildiğiniz gibi hiçbir şey politikadan soyutlanamaz. Sadece bir yaşama eylemi, insanın toplum içinde aldığı yere göre şu ya da bu yönelimde bulunması bile politik bir tutumdur. O yakınanlar aslında «Buraya bizim istemediğimiz politikayı soktular» demek istiyorlar. Tabipler Odasının toplulumuzun tüm sorunlarına sahip çıkması Türkiye demokrasisi adına çok olumlu, ilerici bir adımdır. Yeni Yönetim Kuruluna çalışmalarında başarılar dileriz.

«Emperyalist dünya sistemi içinde geri kalmış bağımlı bir ülkede, demokratik hak ve özgürlükleri bulunmayan, çalışma güvencesinden, iş güvenliğinden yoksun her gün türlü biçimde kıyıma uğrayabilen insanların yaşadığı, hayat pahalılığının her geçen gün daha dayanılmaz hale geldiği, üstelik de sokaklarında ölümün kol gezip gencecik lise öğrencilerini bile tırpanladığı bir ülke oturup sağlık politikası üzerine tartışmakta acı bir alay var gibi geliyor bana. Ancak panel davetini kabul etmemizin nedeni, bu konuda, Tabipler Odasının da bizimkine paralel bir bilinç içinde olmasıdır.

«Sağlık konusu çok geniş, çok yönlü bir konudur. Burada bize ayrılan on, onbeş dakikalık bir süre içinde bu konunun ancak ana başlıklarını sıralamak mümkün olack.

«Sağlık politikası genel politikadan soyutlanamaz. Partimiz, sağlık politikasına da dünya ve toplum olaylarına bakışta benimsediği bilimsel dünya görüşü açısından bakar. Sağlık sorunumuz da diğer bütün sorunlarımız gibi her türlü sömürüye son verilmiş olan bir toplumda, Türkiye emekçilerinin gerçek temsilcisi bir siyasi partinin iktidarında radikal olarak çözümlenebilir ancak. Şimdiye kadar da bir takım iyi niyetli, hümanist uzmanların hazırladıkları halktan yana görünüşlü sağlık programları sunulmuştur. Ancak sağlık sorunu program hazırlama işi değildir. Uygulamadaki yaklaşım ve hangi çıkarların güdüldüğü sorunudur. Emekçi yığınların çıkarlarını gütmeyen, toplum sağlığını amaç edinmeyen iktidarların elinde en iyi programlar bile kağıt üzerinde kalmaya mahkûmdur.

«Sağlık hizmetlerini aktif yani koruyucu hekimlik, pasif yani tedavi edici hekimlik olarak ayırıyoruz. Birbirini tamamlayan bu hizmetlerden özellikle koruyucu hekimliğe ağırlık verilmelidir. Sağlık politikası genel politikanın bir parçası olarak ulusal çapta merkezi bir sistem ve plânlama işidir. Tüm toplum bireylerinin bedence, ruhça ve toplumsal iyilik içinde bulunmasını sağlamanın koşullarından hiçbiri ihmal edilmemelidir. Tüm hizmetler ülke sathına eşit olarak yayılmalıdır. (Konuşmacı koruyucu hekimliğin bütün konularını geniş bir biçimde açıklamıştır.)

«Partimiz Tıbbın mutlaka sosyalleştirilmesi gerektiği görüşündedir. Ancak sosyalleştirmeyi doktorsuz köylere doktor yollama biçiminde değil tüm sağlık hizmetlerinin devlet eliyle yapılması biçiminde anlamaktadr.

«Partimiz güncel bir konu olan Genel Sağlık Sigortasına karşıdır. Sağlık Sigortası bir finansman kaynağı olarak değil de bir hizmet biçimi olarak alındığı için ve sosyalleşme gereğini maskeleyeceği için karşıdır.

«Partimiz tam süre çalışmayı zorunlu görür. Ancak bu çalışmayı döner sermayelere bağlı olarak değil tüm sağlık hizmetlerinin sosyalleştirilmesi içinde ele almaktadır.

«Sağlık' hizmetlerinin finansmanı kesinlikle devlet bütçesinden karşılanmalıdır.

«Hekimler şu ya da bu kişilerin değil tüm toplumun hizmetinde olmalıdırlar.

«Geri kalmış bir toplum olarak ülkemizde en çok pratisyen hekime ve paramedikal hizmetlere (doktor dışındaki sağlık personeli) ne ihtiyaç vardır. Sağlık planlaması ve yönlendirme bu doğrultuda olmalıdır.»

Parti temsilcilerinden sonra Türk Tabipler Birliği adına toparlayıcı bir konuşma yapan Birlik Başkanı Dr. Erdal Atabek özetle, Tüm partilerin ilerici programlar sunduklarını ama bir beslenme, bir konut sorununu çözümlemeyen bir iktidarın koruyucu hekimlikten söz edemiyeceğini, Birliğin sosyalleştirmeyi, tam süre çalışmayı savunduğunu, finansman için bütçede sağlık hizmetlerine % 15'lik bir tahsisat ayırmanın zorunlu olduğunu, ülkemizde uygulanan mecburi hizmete karşı olduklarını ve hasta ile hekim arasında maddi ilişki sürdüğü sürece sağlık sorununun çözümlenemiyeceğini söylemiştir.

Haftanın İçinden...

PİNOCHET CIA-ABD EMPERYALİZMİ

ABD emperyalizminin Şili'de tezgâhladığı kanlı darbe girişiminden sonra Pinochet zindanlarında 1500 siyasi tutuklunun esrarengiz bir biçimde kaybolduğu Uluslararası Af Örgütü tarafından açıklandı. Binlerce tutuklu ise henüz yargıç huzuruna çıkarılmayıp işkence altındadır.

Şimdi işkence tekniğinde dünyaya hocalık eden, ülkelerin iç işlerine karışmayı, faşist darbeler tezgahlamayı kendi politikası olarak ilân eden ABD emperyalizmi tutmuş sosyalist ülkelerde rejim düşmanlarını korumaya kalkıyor. İnsan hakları teranesi, ABD hegomanyası sürsün diyedir. Mazlum halkların başına musallat edilen kanlı faşist yönetimler sürsün, sömürü ve talan devam etsin diyedir.

TEMMUZ AYINDA BİR MİLYAR DOLAYINDA BORÇ ÖDEMEMİZ GEREKİYOR

Ödemeler dengesindeki açığın giderek büyüme eğiliminde olduğu şu günlerde Maliye Bakanlığı yetkililerinin belirttiklerine göre Temmuz ayında bir milyar dolar dolayında borç ödemek zorunda bulunmaktayız.

Borcun ödenme olanaklarını bir yana bırakınız, kredi kapılarının da kapandığı ayrıca belirtilmektedir. Nitekim Türkiye Merkez Bankasının büyük Amerikan Bankalarından istediği 100 milyon dolarlık kredi reddolunmuştur. Ayrıca Amerikan Bankaları, borç verebilmek için Türk ekonomisinin Amerikan denetimindeki Uluslararası Para Fonunun denetimi altında bulunması koşulunu öne sürmektedirler. Seçimlere gidildiği şu günlerde kemer sıkma politikasına yanaşmıyan egemen çevreler işbirlikçi karakterlerinin sonucunda dar boğazlarda tıkanıp kalmışlardır. Ya iktidarlarını biraz daha sürdürmek için Türkiyenin tüm geleceğini ipotek edeceklerdir ya da yıkılıp gideceklerdir. İşbirlikçi MC için başka seçenek kalmamışa benzer.

Filistin Ulusal Meclisi Toplantısı

Emperyalizm ve maşası siyonistler tarafından anayurtlarından sürülen Filistin halkının çetin mücadelesi, çeşitli aşamalardan geçerek günümüze değin geldi. Bu uzun ve çileli yıllar boyunca, Filistin halkı, yalnızca emperyalizme ve İsrail siyonizmine karşı savaşı sürdürmekle kalmadı, Arap gericiliğinin çeşitli ihanetlerini göğüslemeyi de bildi. Geçtiğimiz günlerde 12-20 Mart tarihleri arasında, Filistin Ulusal Meclisi Kahire'de toplandı. FKÖ bu toplantıyı Lübnan'da Filistinlilerin İsrail, Suriye, Lübnan'lı sağcı Hristiyanlar tarafından çevrilmiş olduğu bir durumda, yapmak zorunda kaldı. Kuşkusuz, bu olumsuz bir etkendi.

Bilindiği gibi, Lübnan iç savaşı sırasında, Filistinli gerillalar ve Lübnanlı solcu müslümanlar, Hafız Esat Suriyesinin büyük ihanetine uğradılar. Hareket zafere yönelmişken; büyük kayıplar verildi, gerilemek zorunda kalındı. Tel-Zaatar adı hem Filistin halkının yiğit direnişinin bir simgesi olarak anılacak hem de Amerikan Emperyalizminin uşakları olan sağcı hristiyanlarla, Hafız Esat yönetimi adına bir utanç belgesi olarak her zaman anımsanacaktır, bu şanlı direniş.

İşte, Filistin halkının parlementosu sayılan ve devriminin en yüksek karar organı olan Ulusal Meclis, böyle kötü koşullar altında toplandı. ABD emperyalizminin Orta-Doğuda kendi çıkarlarına uygun bir barış sağlanması doğrultusunda, Enver Sedat'ın Şeria nehrinin batı yakası ile Gazze bölgesinde kurulacak bir mini-Filistin önerisinin gündeme alınması, Ulusal Meclis toplantısının önemini artırıyordu.

Toplantının önemini artıran bir başka konu da, Filistin Ulusal Yasasında, İsrail'in varlığına son vermeyi içeren amaç maddelerinin değiştirilip değiştirilemiyeceği idi. İsrail bu güne kadar, hep bu bahaneyi ileri sürerek, FKÖ'yü tanımıyor, onunla bir masaya oturmayı reddediyordu. Elbette ki, ABD emperyalizmi bu konuda İsrail ile aynı tutum içindeydi. İsrail ile uzlaşma içinde olan Arap gericiliği de, içten içe Ulusal Meclisten bu konuda bir tutum değişikliği bekliyordu.

Fakat, ABD emperyalizmi ile İsrail'in olsun, onlarla uzlaşma içindeki Arap Gericiliğinin olsun hevesleri kursaklarında kaldı. Ulusal Meclis bunu değil tartışma konusu yapmak sözünü bile etmedi.

Arafat ve FKÖ yönetiminin şimdiye kadar uyguladığı stratejiyi onaylayan Ulusal Meclis İsrail'e karşı verilen askeri ve siyasal mücadelenin daha da genişletilmesini öngören yeni bir program kabul etti.

FKÖ'nün, ihanet içindeki ya da ihanete hazır Arap gericiliğini de dikkate aldığının kanıtları yeni programda göze çarpıyor. 1974 toplantısında kabul edilen eski programdaki «İsrail işgalindeki tüm Filistin topraklarının kurtarılması amacıyla, İsraille doğrudan çatışma halinde bulunan tüm Arap ülkelerinin ve güçlerinin birlik içinde mücadele etmelerini» içeren satırlar, yeni programda yok.

Ancak ABD emperyalizminin maşası Hafız Esat Suriyesinin ihaneti üzerine yenilen darbenin ve içine girilen güç koşulların etkisi de yansıyor programa. Yeni program Arafat'a ve FKÖ yönetimine Şeria nehrinin batısı ile Gazza bölgesinde bir Filistin devleti kurulması konusunda, daha esnek davranabilmelerine olanak verecek bir hava taşıyor.

Şimdiden, ileriye dönük kesin yargılara varmak olanaksız. Fakat şunu rahatca söyliyebiliriz: ABD emperyalizmi ve İsrail siyonizminin her türlü baskılarına ve Arap gericiliğinin çeşitli ihanetlerine karşın Filistin halkı boyun eğmiyor ve eğmiyecektir. Arabının da, Yahudisinin de kardeşce yaşadığı bağımsız ve demokratik Filistin devleti mutlaka gerçek olacaktır. Bu uğurdaki savaşında Türkiye halkı her zaman kardeş Filistin halkının yanındadır.